

banken indirekte har Pant, altsaa anvendes til at forbedre Privatbankens Pant, — idet Komiteen vedtager, at Privatbanken kan skabe sig Dækning i Pantet for sit Tilgodehavende, ikke blot efter den Værdi, Pantet havde den 8. Februar, men efter den Værdi, Pantet har, efter at Garanterne have ofret Hundreder af Tusinder for at forbedre Panterne!

3) Ligeledes maa erindres, at Privatbanken hæftede som Kautionsist for 3 Millioner, Detailhandlerbanken skyldte i Udlandet, og at Detailhandlerbanken af Komiteens Midler har dækket dette Beløb — uagtet det rette havde været, at Detailhandlerbankens udenlandske Kreditorer havde faaet Dividende efter, hvad den nødlidende Bank kunde byde, og at Privatbanken som Kautionsist havde betalt Resten — naar endelig Konkursbehandling skal fingeres; anslaa vi Detailhandlerbankens Dividende til 75 à 80 pCt., er Privatbanken paa denne Konto sluppet for en Forpligtelse af $\frac{2}{3}$ Mill. Kr.

4) Yderligere er der et relativt ubetydeligt Beløb af 50,000 Kr., som Privatbanken den 8. Februar har laant Detailhandlerbanken; Hr. Heide forlanger disse 50,000 Kr. betragtede som et Depot, der ubeskaaret skulde betales tilbage. Da baade Statsgældsdirektøren og Hr. Glückstadt erklære, at de 50,000 Kr. ikke ere et Depot, og altsaa kun en simpel Fordring, frafalder Hr. Heide sit Krav (19. Februar 1908); i Mødet den 25. Februar tillader man alligevel Privatbanken at faa de 50,000 Kr. uafkortet tilbage.

5) Til Slut er der Forholdet til de Langebroske Grunde, som Privatbanken har solgt til et Konsortium, hvori der sad nogle, i Forhold til Opgaven, lidet økonomisk modstandsdygtige Mænd; Konsortiet fik et Laan i Detailhandlerbanken i Form af Indlaansbeviser, hvormed de betalte Privatbanken. Nu erklærer Privatbanken, at denne Handel maa gaa tilbage saaledes, at Privatbanken overtager de Langebroske Arealer, og til Gengæld annulleres de af Detailhandlerbanken udstedte Indlaansbeviser. Privatbanken, der faktisk har

ladet Detailhandlerbanken blive Kautionsist for Langebrokonsortiets Gæld til Privatbanken, skønner, at Langebroarealerne ere værd, hvad der er betalt for dem, medens Indlaansbeviser kun give simpel Dividende, og kræver derfor Handelen omstødt. Ogsaa her har Bankkomiteen bl. a. paa Hr. Winthers Opfordring været imødekommende. Men denne saaledes overfor Privatbanken udviste Imødekommehed — baade med Hensyn til Paladshotellet, med Hensyn til Arealerne ved Langebro, med Hensyn til de 50,000 og med Hensyn til de 3 Millioner, Privatbanken kautionerede for, og endelig med Hensyn til, at der for Komiteens Penge skete store Forbedringer af Privatbankens Pantesikkerheder, saaledes at Privatbanken herved undgik betydende Tab — burde have medført, at Statens Repræsentanter havde fastholdt den af Statsgældsdirektør Andersen først indtagne Stilling: at Garanterne ikke garanterede hinanden indbyrdes, tilmed da Statsgældsdirektøren mente at vide, at det var Finansudvalgets Betingelse for Tilslutning, at de ikke gjorde det.

C. Forholdet til Laane- og Diskontobanken er for saa vidt betegnende, som denne Banks Repræsentanter havde forsømt i det Bankkomitémøde, hvor man forhandlede Overenskomsten, at meddele sin Banks Tilgodehavende, som i øvrigt er opstaaet ved, at Laane- og Diskontobanken oprindeligt, medens Hr. Winther var Leder af denne Bank, var kommen ind med de Valdemar Niensenske Byggeforetagender til et Beløb af 5 Mill. Kr.

Ved en Overenskomst af December 1907 (omkring 8 Uger før 8. Februar) overtog Detailhandlerbanken Fordringer paa Valdemar Nielsen paa 5 Mill. mod at faa et Afslag paa 300,000 Kr. straks, eventuelt senere 100,000 Kr. yderligere. De overtagne Sikkerheder var ikke fuldførte, og de staa, saa vidt vides, i Dag Detailhandlerbanken i ca. 7 Mill. Kr. Hvor stort Tabet er, ved jeg ikke, men skal den Nedskrivning, Detailhandlerbanken selv har anvendt i sin Opgørelse til Aktionærerne, lægges til Grund, vil Tabet blive ca. $1\frac{1}{2}$ Mill.